

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa H. Z. i H. Z.

przeciwko S. S.

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego S. S.

przeciwko H. Z. i H. Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego - powoda wzajemnego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od pozwanego - powoda wzajemnego na rzecz H. Z. kwotę 900 (dziewięćset) złotych i na rzecz H. Z. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną S. S. wniesioną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 czerwca 2013 r. zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Z. zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący przytoczył przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 2 i 4 k.p.c., a więc potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz oczywistą zasadność skargi.

Powołanie się na pierwszą z przytoczonych przesłanek wymaga wykazania, że wskazany przez skarżącego przepis nie doczekał się jeszcze wykładni mimo, że budzi poważne kontrowersje bądź też jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy przy tym przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (por. nie publikowane postanowienia SN z dn. 24 października 2012, I PK 144/12, z dnia 13 czerwca

2008 roku, III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne odnoszące się do przytoczonego przepisu mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (por. niepublikowane postanowienia SN z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08).

Skarżący powołał się w istocie na przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c., albowiem nie wyszczególnił przez wskazanie numeru artykułu (paragrafu, ustępu) oraz aktu prawnego z podaniem jego miejsca publikacji, o jakie konkretnie przepisy prawne budzące poważne wątpliwości lub wywołujące rozbieżności w orzecznictwie sądów chodzi (art. 398⁹ § 1 punkt 2 k.p.c.), lecz wskazał, że w sprawie występuje jego zdaniem istotne zagadnienie prawne dotyczące prawnego charakteru władania nieruchomością objętą umową przedwstępną przez osobę, która zawarła z właścicielem nieruchomości umowę przedwstępną oraz zasad rozliczeń w sytuacji dokonania przez taką osobę nakładów na nieruchomość. Jednakże kwestie te są przedmiotem przytoczonych przez skarżącego orzeczeń Sądu Najwyższego oraz zacytowanych w skardze wypowiedzi doktryny, do których odwołał się także Sąd drugiej instancji, co sprawia, że nie jest niezbędna kolejna wypowiedź Sądu Najwyższego poświęcona tym kwestiom.

Skarżący nie wykazał także, że skarga jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. nie publikowane postanowienia SN: z dnia

5 września 2008 roku, I CZ 64/08, dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08). Takiego wyводу skarżący nie przedstawił. Wskazał jedynie lakonicznie, że zaskarżone orzeczenie zapadło z naruszeniem zasadniczych reguł prawa materialnego i procesu cywilnego. Zwrócić przy tym należy na niekoherentność powołanych przesłanek. Oczywistość skargi kasacyjnej ma miejsce w razie sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z powszechnie akceptowaną, utrwaloną i nie budzącą wątpliwości wykładnią prawa. Przesłanka druga opiera się natomiast na wykazaniu przez stronę, że takiej zgodności brak, co więcej, z uwagi na poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie zachodzi potrzeba merytorycznej wypowiedzi Sądu Najwyższego we wskazanej w skardze kwestii.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz powodów H. Z. i H. Z., którzy wnieśli odpowiedź na skargę kasacyjną pozwanego, orzeczono na podstawie art. 98 i art. 99 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[aw]